

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย และการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อศึกษาผลของ การฝึกควบคุมความโกรธและทักษะทางสังคม ต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักศึกษาอาชีวศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างสำหรับการศึกษานี้ เป็นนักศึกษชายที่กำลังศึกษา ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีที่ 2 ช่างอุตสาหกรรม วิทยาลัยเทคนิคอุตรดิตถ์ อำเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์ อายุ 15-18 ปี จำนวน 20 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยมีขั้นตอนการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. การเลือกสถานศึกษาเพื่อทำการวิจัย เป็นแบบเฉพาะเจาะจง โดยมีเหตุผลดังนี้

1.1 วิทยาลัยเทคนิคอุตรดิตถ์ เป็นสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา ซึ่งเปิดสอนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม มีนักศึกษาโดยเฉลี่ยฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางและมีระบบการเรียนการสอน ไม่แตกต่างไปจากสถานศึกษาระดับอาชีวศึกษา โดยทั่วไป

1.2 สถานศึกษาให้ความสำคัญกับการส่งเสริมให้นักศึกษาได้พัฒนาตน และเห็นประโยชน์ของ โปรแกรมการฝึกฝนจะเป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไขการกระทำผิดของนักศึกษาได้

1.3 สถานศึกษาให้ความร่วมมือในการวิจัยเป็นอย่างดี

2. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

2.1 สำรวจจำนวนนักศึกษาที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวในแต่ละห้อง โดยให้อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ผู้สอน และอาจารย์ปกครองเป็นผู้คัดเลือก และเสนอรายชื่อนักศึกษาที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว

2.2 ให้นักศึกษาที่ได้รับการเสนอชื่อ ประเมินพฤติกรรมด้วยแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว

2.3 คัดเลือกเฉพาะห้องเรียนที่มีนักศึกษา ซึ่งมีพฤติกรรมก้าวร้าวตามเกณฑ์ที่ได้จากการประเมินด้วยแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว คือ นักศึกษาที่ได้คะแนนพฤติกรรมก้าวร้าว ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป จากนั้นจึงเรียงลำดับ ตั้งแต่ผู้ได้คะแนนสูงสุดลงมาตามลำดับคัดเลือกห้องเรียนที่มี จำนวนมากกว่า 5 คน ขึ้นไป

2.4 สุ่มห้องเรียนที่มีนักศึกษาซึ่งมีพฤติกรรมก้าวร้าว จำนวนมากกว่า 5 คนขึ้นไป มา 4 ห้องเรียน แล้วสุ่มเป็นกลุ่มทดลอง 2 ห้องเรียน และ กลุ่มควบคุม 2 ห้องเรียน

2.5 สังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาในห้องเรียนที่ได้รับการสุ่มเป็นกลุ่มทดลอง และ กลุ่มควบคุม เป็นเวลา 1 สัปดาห์ เพื่อดูความสอดคล้องของพฤติกรรมที่สังเกตได้กับคะแนนจาก แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว

2.6 คัดเลือกนักศึกษามีพฤติกรรมก้าวร้าวจากการสังเกต สอดคล้องกับคะแนนที่ได้ จากแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว สอบถามความสมัครใจเพื่อเข้ารับการทดลอง ห้องเรียนละ 5 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว
2. แบบบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว
3. โปรแกรมฝึกควบคุมความโกรธและทักษะทางสังคม

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว ขั้นตอนในการสร้างแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว คือ

1.1 ศึกษานิยาม ความหมาย วิเคราะห์คำ และสังเคราะห์คำ ที่แสดงถึง ลักษณะของ พฤติกรรมก้าวร้าว และจัดองค์ประกอบเป็นพฤติกรรมก้าวร้าว จากนิยามที่รวบรวมได้

1.2 ผู้วิจัยนำแบบวัดที่พัฒนาขึ้นโดยทฤษฎีวัลย์ สุทิน ซึ่งสร้างเป็นแบบวัดพฤติกรรม ก้าวร้าว โดยวัดพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และวัดพฤติกรรมก้าวร้าวทางกาย เป็นแบบวัดมาตรา ประมวลค่า 5 ระดับคือ “ทำเป็นประจำ” “ทำบ่อยๆ” “ทำค่อนข้างบ่อย” “นานๆครั้ง” และ “ไม่เคยทำเลย” แทนระดับความก้าวร้าว จากสูงสุด ไปต่ำสุด โดยให้ผู้ตอบอ่านข้อความที่เป็น สถานการณ์ในแต่ละข้อ แล้วเลือกตอบว่าข้อความแต่ละข้อนั้นเกิดขึ้นในระดับใด จำนวน 66 ข้อ เกณฑ์การให้คะแนน คือ ให้คะแนน 4,3,2,1,0 ตามลำดับตัวเลือกที่แสดงระดับคะแนนสูงสุด ไปหาค่าต่ำสุด โดยผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์และคัดเลือกรายชื่อ เพื่อนำมาใช้เป็นแบบวัดพฤติกรรม ก้าวร้าวต่อไป

1.3 ผู้วิจัยนำแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว ไปทดลองใช้กับนักศึกษาระดับประกาศ- นียบัตรวิชาชีพ ซึ่งเป็นกลุ่มที่ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง

1.4 วิเคราะห์หาคุณภาพของแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว ดังนี้

1.4.1 วิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis) เพื่อประเมิน ความสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของแบบวัดทั้งฉบับ เป็นการคัดเลือกและปรับปรุงรายข้อ

1.4.2 วิเคราะห์ค่าความคงที่ภายใน (Internal Consistency) หาค่าสัมประสิทธิ์ของความสอดคล้องภายในด้วยวิธีการวิเคราะห์ แบบอัลฟาของครอนบาค (Alpha 's Conbach)

1.5 ผู้วิจัยนำผลจากการวิเคราะห์รายข้อมาคัดเลือกกรวยข้อ เพื่อใช้เป็นแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว จำนวน 50 ข้อ (ภาคผนวก ข)

2. แบบบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว

2.1 กำหนดลักษณะพฤติกรรมที่ต้องการบันทึก ตามคำจำกัดความของพฤติกรรมก้าวร้าวที่ใช้ในการวิจัย

พฤติกรรมก้าวร้าวทางกาย หมายถึง พฤติกรรมที่ทำให้บุคคลอื่นได้รับความเสียหายและ/หรือ บาดเจ็บ ทางร่างกาย หรือจิตใจ รวมทั้ง พฤติกรรมที่ทำให้ทรัพย์สินสิ่งของเสียหาย ได้แก่ - การต่อสู้ทำร้ายกันตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ชกต่อย ตี เตะ หยิก ทูป ผลักไส กระทบขา ดึงเสื้อผ้าหรือสิ่งของ ขวางทางเดิน ขัดขาให้ล้ม เหยียบแบบทำทางหรือข้อบกพร่องของผู้อื่น การขว้างปาสิ่งของ ผลักโต๊ะเก้าอี้ เขียนคำหยาบบนกระดานฝาผนังโต๊ะเก้าอี้ การทุบโต๊ะ กระแทกประตู ทำสิ่งของให้เกิดเสียงดัง

พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา หมายถึง การพูด การใช้วาจา ที่ทำให้บุคคลอื่นได้รับความอับอาย หรือไม่พึงพอใจ ได้แก่ พูดโต้เถียงด้วยถ้อยคำหยาบคาย คำหยาบ ดิเสียน เหยียดเหยียด ประชดประชันผู้อื่น ตวาด ตะโกน พูดจาหมิ่น ขู่มั่นเป็นเหตุให้เกิดการทะเลาะวิวาท พูดเสียงดัง ขัดจังหวะเพื่อเอาชนะผู้อื่น พูดนินทาให้ร้าย คำช้อพ่อแม่ผู้อื่นเมื่อได้เปรียบ

2.2 สร้างแบบบันทึกจำนวนช่วงเวลาการเกิด พฤติกรรมก้าวร้าวที่เกิดขึ้นในห้องปฏิบัติการวิชาชีพ เป็นการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม แบบช่วงเวลา (Partial Interval Recording) โดยแบ่งเป็นช่วงเวลาของการสังเกตช่วงละ 10 วินาที และการบันทึกช่วงละ 5 วินาที รวมช่วงเวลาของการสังเกตและบันทึก ทั้งสิ้น 120 ช่วงเวลา ในเวลา 30 นาที (ภาคผนวก ก)

2.3 เทปบันทึกเสียง ซึ่งใช้เป็นสัญญาณ ในการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว

2.4 การสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

2.4.1 มีผู้สังเกต 2 คน ได้แก่ ผู้วิจัย และ ผู้ช่วยวิจัย 1 คน

2.4.2 ผู้สังเกตทั้ง 2 คน ศึกษา ทำความเข้าใจ วัตถุประสงค์ คำจำกัดความให้เข้าใจตรงกัน ตามรายการพฤติกรรมในแบบสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมแบบช่วงเวลา พร้อมทั้งศึกษาแบบบันทึกการสังเกต และ ฝึก บันทึกการสังเกตพฤติกรรมจากสภาพการณ์จริงในห้องปฏิบัติการวิชาชีพ จนได้ค่าความเที่ยงระหว่างผู้สังเกต $Kappa (K) = 0.60$ มากกว่า 3 ครั้งติดต่อกัน จึงจะยุติการฝึกการสังเกต

2.4.3 การสังเกตพฤติกรรมในการวิจัย เป็นการสังเกตแบบช่วงเวลา (Partial Interval Recording) ในช่วงเวลาภาคปฏิบัติทางวิชาชีพในห้องปฏิบัติการ ผู้สังเกตจะสังเกต

ต้บค่าห้ละ 2 คร้้งๆละ 30 นาที จำนวน 120 ช่วงเวลา การสังเกตจะใช้ แบบสุ่มการสังเกต โดย สลับสังเกตพฤติกรรมช่วงเวลาละ 1 คน โดยเมื่อสังเกตและบันทึกคนที่ 1 ช่วงเวลาละ 15 วินาที ในช่วงเวลาที่ 1 สังเกตคนที่ 2 ในช่วงเวลาที่ 2 สังเกตคนที่ 3 ในช่วงเวลาที่ 3 ทำต่อไปเรื่อยๆ จนถึงคนที่ 5 แล้วจึงมาเริ่มต้นสังเกตคนที่ 1 ใหม่ต่อไป นักศึกษาแต่ละคนจะถูกสังเกตทั้งสิ้น 24 ช่วงเวลา

2.5 การหาความเที่ยงระหว่างผู้สังเกต (Interobservers Reliability)

2.5.1 ค่าความเที่ยงระหว่าง ผู้สังเกต 2 คน คำนวณโดย ใช้ สูตรหาค่าความเที่ยงระหว่างผู้สังเกต Kappa (K) (Sattler 1988 : 514)

$$\text{ค่าความเที่ยง (K)} = \frac{2(ad - bc)}{(a + b)(b + d) + (a + c)(a + d)}$$

ระหว่างผู้สังเกต

เมื่อ a หมายถึง จำนวนช่วงเวลาที่ถูกสังเกตทั้ง 2 คน เห็นว่าเกิดพฤติกรรมตรงกัน

b หมายถึง จำนวนช่วงเวลาที่ถูกสังเกตคนที่ 1 เห็นว่าเกิดพฤติกรรม แต่ผู้สังเกตคนที่ 2 เห็นว่าไม่เกิดพฤติกรรม

c หมายถึง จำนวนช่วงเวลาที่ถูกสังเกตคนที่ 1 เห็นว่าไม่เกิดพฤติกรรม แต่ผู้สังเกตคนที่ 2 เห็นว่าเกิดพฤติกรรม

d หมายถึง จำนวนช่วงเวลาที่ถูกสังเกตทั้ง 2 คน เห็นว่าไม่เกิดพฤติกรรมตรงกัน

2.5.2 ค่าความเที่ยงระหว่างผู้สังเกต ช่วงฝึกการสังเกตและบันทึก ได้ค่าความเที่ยงระหว่างผู้สังเกตไม่ต่ำกว่า $(K) = 0.60$

3. โปรแกรมการฝึกควบคุมความโกรธและทักษะทางสังคม ผู้วิจัยสร้างเป็นโปรแกรมการฝึกประกอบด้วย การฝึกควบคุมความโกรธและการฝึกทักษะทางสังคม มีกิจกรรมการฝึกทั้งสิ้น 8 ครั้ง ฝึกครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที (ภาคผนวก ง)

ขั้นตอนในการสร้างโปรแกรมการฝึกควบคุมความโกรธ คือ

1. ศึกษาวิธีการฝึกควบคุมความโกรธจากงานวิจัยที่รวบรวมไว้
2. ผู้วิจัยนำรูปแบบการฝึกควบคุมความโกรธที่ พัฒนาขึ้นโดย Goldstein et al. (1987) ซึ่งเป็นรูปแบบการฝึกที่ใช้วิธีการควบคุมความโกรธ 3 วิธี คือ

2.1 การสูดหายใจ วิธีปฏิบัติคือ

2.1.1 หายใจเข้าช้าๆนานๆ

2.1.2 หายใจออกโดยค่อยๆผ่อนออกช้าๆ ขณะหายใจออกให้คิดคำว่า สบาย...ย

2.1.3 หายใจเข้าออกช้าๆ ทำต่อเนื่องกันไป

2.1.4 ให้นักศึกษาฝึกกระทำซ้ำๆ

2.2 การนับในใจ วิธีปฏิบัติคือ

2.2.1 กำหนดจำนวนที่จะนับให้สอดคล้องกับเวลาที่จะทำให้ความโกรธลดลง โดยอาจกำหนดเริ่มจาก 100,50หรือ20 แล้วนับถอยหลัง หรืออาจเริ่มต้นจาก 1,20,50 จนถึง 100

2.2.2 เริ่มฝึกด้วยการนับออกเสียงเบาๆก่อน จากนั้นจึงนับในใจ

2.2.3 ฝึกกระทำซ้ำๆ

2.3 การจินตนาการ วิธีปฏิบัติคือ

2.3.1 ให้นักศึกษาหลับตา

2.3.2 ใช้เวลา 2-3 นาที คิดถึงเรื่อง เหตุการณ์ สถานที่ หรือสิ่งที่ทำให้เกิดความรู้สึกสบาย มีความสุข หลังจากนั้นให้นักศึกษาบรรยายความรู้สึก

2.3.3 ฝึกกระทำซ้ำๆ

3. ผู้วิจัยพิจารณาเลือกวิธีการฝึกควบคุมความโกรธ ทั้ง 3 วิธีนี้เพราะเป็นวิธีที่ฝึกแล้วได้ผลในการควบคุมความโกรธ ปฏิบัติง่าย และสอดคล้องเหมาะสมกับนักศึกษาอาชีวศึกษา. **ขั้นตอนการสร้างโปรแกรมการฝึกทักษะทางสังคม คือ**

1. ศึกษารวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางสังคม

2. ผู้วิจัยได้พิจารณาจากกลุ่มทักษะทางสังคมสำหรับวัยรุ่นซึ่ง Goldstein et al.(1980) ได้รวบรวมไว้ และเลือกเพื่อนำมาพัฒนาเป็นโปรแกรมการฝึก 4 ทักษะ คือ ทักษะการแสดงความรู้สึก, ทักษะการหลีกเลี่ยงการทะเลาะวิวาท, ทักษะการจัดการกับการถูกกล่าวหาขู่ และ ทักษะการจัดการกับความกดดันกลุ่ม โดยผู้วิจัยพิจารณาจากการทบทวนงานวิจัยจำนวนมาก พบว่า วัยรุ่นที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวมักจะขาดทักษะเหล่านี้ อีกทั้งเป็นทักษะที่เหมาะสมกับสภาพการณ์ที่นักศึกษาอาชีวศึกษามักเผชิญ และสามารถนำไปใช้ได้

3. ศึกษารวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการในการปฏิบัติการฝึกทักษะทางสังคม

4. ผู้วิจัยได้พิจารณาใช้วิธีการสอน การใช้ตัวแบบ การแสดงบทบาทสมมติ การให้ข้อมูลป้อนกลับ การอภิปราย และการฝึกกระทำซ้ำๆ ในการฝึกแสดงออกตามสถานการณ์ที่กำหนดขึ้นโดยพิจารณาจาก Zaragoza et al.(1991) ซึ่งศึกษาพบว่าเป็นวิธีการปฏิบัติในการฝึกทักษะทางสังคมที่ใช้กันมากและ สามารถพัฒนาความสามารถในการแสดงออกทางสังคมได้เป็นอย่างดี

วิธีการทดลองและขั้นตอนในการรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการทดลอง การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ใช้การวิจัยแบบ ABA Control Group Design

กลุ่ม	ก่อนการทดลอง A	ทดลอง B	หลังการทดลอง A
E	0 /	0 x	0 /
C	0 /	0 -	0 /

- E แทน กลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มกำหนดให้เป็นกลุ่มทดลอง
 C แทน กลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มกำหนดให้เป็นกลุ่มควบคุม
 O แทน การสังเกตและบันทึกพฤติกรรม
 / แทน การประเมินพฤติกรรมด้วยแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว
 X แทน การฝึกควบคุมความโกรธและทักษะทางสังคม
 - แทน การสอนกิจกรรมกลุ่ม

วิธีการดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองแบบ ABA Control Group Design แบ่งการทดลอง ออกเป็น 3 ระยะ คือ ระยะเสถียรภาพ ระยะทดลอง และ ระยะติดตามผล ดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะเสถียรภาพ (สัปดาห์ที่ 1-3) เป็นระยะที่ผู้วิจัย เก็บรวบรวมข้อมูลเสถียรภาพของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลก่อนการทดลอง โดยเก็บข้อมูลจากการตอบแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว และ เก็บข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรมในช่วงเวลาเรียนภาคปฏิบัติในห้องปฏิบัติการเป็นเวลา 3 สัปดาห์ ฤๅละ 2 ครั้ง ในเวลาครั้งละ 30 นาที แบ่งเป็นช่วงเวลาของการสังเกตช่วงละ 15 วินาที โดยใช้เวลาในการสังเกต 10 วินาที บันทึก 5 วินาที รวมช่วงเวลาของการสังเกตทั้งสิ้น 120 ช่วงเวลา รวมจำนวนครั้งที่สังเกตในระยะเวลา 6 ครั้ง

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (สัปดาห์ที่ 4-11) เป็นระยะที่ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการฝึกควบคุมตนเองและทักษะทางสังคม สำหรับกลุ่มทดลอง และ ใช้โปรแกรมการทำกิจกรรมกลุ่ม สำหรับกลุ่มควบคุม เป็นเวลา 8 สัปดาห์ โดยฝึกสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที รวม 8 ครั้ง และสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวในช่วงเวลาเรียนภาคปฏิบัติวิชาชีพในห้องปฏิบัติการเป็นเวลา 8 สัปดาห์ฤๅละ 2 ครั้ง ในเวลาครั้งละ 30 นาที แบ่งเป็นช่วงเวลากการสังเกต เช่นเดียวกับในระยะเสถียรภาพ รวมจำนวนการสังเกตพฤติกรรมในระยะทดลอง 16 ครั้ง

ระยะที่ 3 ระยะติดตามผล (สัปดาห์ที่12-14) ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยให้นักศึกษาประเมินพฤติกรรมของตนเอง จากการตอบแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว ในระยะสิ้นสุดการทดลอง และเก็บข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวในชั่วโมงเรียนภาคปฏิบัติในห้องปฏิบัติงาน เป็นเวลา 3 สัปดาห์ๆละ 2 ครั้ง ในเวลาครั้งละ 30 นาที โดยแบ่งเป็นช่วงเวลาในการสังเกตเช่นเดียวกับในระยะพื้นฐาน รวมสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวในระยะติดตามผล จำนวน 6 ครั้ง

แผนการทดลอง ของกลุ่มทดลอง

ระยะเวลา

แผนการทดลอง

ระยะพื้นฐาน

3 สัปดาห์

1. นักศึกษาประเมินพฤติกรรมโดยตอบจากแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว
2. สังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว โดยบันทึกช่วงเวลาการเกิดพฤติกรรม สัปดาห์ละ 2 ครั้งๆละ 30 นาที เป็นเวลา 3 สัปดาห์ รวมจำนวนการสังเกต 6 ครั้ง

ระยะทดลอง

8 สัปดาห์

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ และประโยชน์ของการฝึกควบคุมความโกรธและ ทักษะทางสังคม ทำความเข้าใจและสร้างความคุ้นเคยกับผู้รับการทดลอง
2. ดำเนินการทดลอง ตามกิจกรรมที่ 1-8 (ภาคผนวก ง)
3. สังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว โดยบันทึกช่วงเวลาการเกิดพฤติกรรม สัปดาห์ละ 2 ครั้งๆละ 30 นาที เป็นเวลา 8 สัปดาห์ รวมจำนวน 16 ครั้ง

ระยะติดตามผล

3 สัปดาห์

1. ให้นักศึกษาประเมินพฤติกรรมโดยตอบจากแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวในระยะสิ้นสุดการทดลอง
2. สังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว โดยบันทึกช่วงเวลาการเกิดพฤติกรรม สัปดาห์ละ 2 ครั้งๆละ 30 นาที เป็นเวลา 3 สัปดาห์ รวมจำนวนการสังเกต 6 ครั้ง

แผนการทดลองของกลุ่มควบคุม

ระยะเวลา	แผนการทดลอง
ระยะเวลา 3 สัปดาห์	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักศึกษาประเมินพฤติกรรมโดยตอบแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวในระยะก่อนการทดลอง 2. สังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว โดยบันทึกช่วงเวลาการเกิดพฤติกรรม สัปดาห์ละ 2 ครั้งๆ ละ 30 นาที เป็นเวลา 3 สัปดาห์ รวมจำนวนการสังเกต 6 ครั้ง
ระยะเวลาทดลอง 8 สัปดาห์	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ และประโยชน์ของการทำกิจกรรมกลุ่ม ทำความเข้าใจและสร้างความคุ้นเคยกับผู้รับการทดลอง 2. ดำเนินกิจกรรมกลุ่ม ตามกิจกรรมที่ 1-8 (ภาคผนวก ๑) 3. สังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว โดยบันทึกช่วงเวลาการเกิดพฤติกรรม สัปดาห์ละ 2 ครั้งๆ ละ 30 นาที เป็นเวลา 8 สัปดาห์ รวมจำนวน 16 ครั้ง
ระยะเวลาติดตามผล 3 สัปดาห์	<ol style="list-style-type: none"> 1. ให้นักศึกษาประเมินพฤติกรรมโดยตอบแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวในระยะสิ้นสุดการทดลอง 2. สังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว โดยบันทึกช่วงเวลาการเกิดพฤติกรรม สัปดาห์ละ 2 ครั้งๆ ละ 30 นาที เป็นเวลา 3 สัปดาห์ รวมจำนวนการสังเกต 6 ครั้ง

กิจกรรมตัวหน้ากลุ่มควบคุม เป็นกิจกรรมกลุ่ม ซึ่งจะดำเนินการให้สมาชิกภายในกลุ่มได้ร่วมกันทำกิจกรรม ตามที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นมา โดยเป็นกิจกรรมที่ไม่กล่าวถึง หรือเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวเลย เป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้งๆ ละ 1 ชั่วโมง 30 นาที รวมการทำกิจกรรมกลุ่มสำหรับกลุ่มควบคุมทั้งสิ้น 8 กิจกรรม

การวิเคราะห์ข้อมูล

ใน การวิเคราะห์ค่าต่างๆกระทำ ดังนี้

1. คำนวณค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวจากแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว
2. คำนวณค่าเฉลี่ยร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของจำนวนช่วงเวลาการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวที่ได้จากการสังเกต
3. เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าว จากแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว ระหว่างกลุ่มทดลอง และ กลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง และ ระยะสิ้นสุดการทดลอง ด้วยการทดสอบค่า t
4. เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยร้อยละ จำนวนช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมของกลุ่มทดลองในแต่ละระยะ คือ ในระยะพื้นฐาน ระยะทดลอง ระยะติดตามผล ด้วยการทดสอบค่า F และ ทดสอบความแตกต่างรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Sheffe')
5. เปรียบเทียบความแตกต่าง ค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว ของกลุ่มทดลอง และ กลุ่มควบคุม ในระยะพื้นฐาน ระยะทดลอง และ ระยะติดตามผล ด้วยการทดสอบค่า t

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย